

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1103/21
13.1.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Милимира Лукића, председника већа, Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против окривљеног АА, због кривичног дела разбојничке крађе из члана 205 став 3 КЗ у вези са ставом 1 КЗ и продуженог кривичног дела крађе из члана 203 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног, адвоката Момчила Булатовића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 164/21 од 09.11.2021. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 став 2 ЗКП-а, дана 13.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Булатовића, и пресуда Вишег суда у Београду К.бр. 164/21 од 09.11.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 164/21 од 09.11.2021. године окривљени АА тачком 1 изреке оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојничке крађе из члана 205 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, за које му је применом одредбе из члана 45, 54 и 60 КЗ утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године, а тачком 2 изреке оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела крађе из члана 203 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци. Истом пресудом, оштећена ББ је на основу из одредбе из члана 258 став 4 ЗКП-а упућена на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева. Окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 47.010,76 динара, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду тако што ће окривљеном утврдити појединачне казне затвора у дужем трајању, те да осудити на јединствену казну затвора у дужем трајању и

-бранилац окривљеног АА, адвокат Момчило Булатовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у односу на кривично дело разбојничке крађе из члана 205 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду у односу на тачку 1 изреке у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што ће окривљеног осудити за продужено кривично дело крађе из члана 203 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, истовремено захтевајући да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж.бр.1196/2021 од 14.12.2021. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца ВЈТ у Београду и првостепену пресуду преиначи у погледу одлуке о кривичној санкцији у смислу жалбеног предлога јавног тужиоца, а да жалбу браниоца окривљеног одбије као неосновану.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, а у присуству окривљеног АА и његовог браниоца, адвоката Момчила Булатовића, на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе из члана 451 став 1 ЗКП-а у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама па је по оцени жалбених навода и предлога нашао:

-жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Момчила Булатовића побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, тако што се истиче да је првостепени суд прекорачио оптужбу у погледу кривичног дела разбојничке крађе из члана 205 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, с обзиром да је изреком побијане пресуде проширио круг кривично-правних радњи додајући као радњу извршења наведеног кривичног дела и неке радње које није ни тужилаштво током поступка нашло да их је окривљени предузео, тако што је у изреку пресуде унео радње које нису описане у прецизираном оптужном акту и то да је окривљени оштећену радницу „држао, притискао и вукао за руку покушавајући да отвори врата“.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду изнети жалбени наводи су неосновани, с обзиром да првостепени суд наведеним изменама није прекорачио оптужбу у погледу битних елемената кривичног дела разбојничке крађе из члана 205 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, које је окривљеном стављено на терет, будући да измене на које се позива бранилац у жалби представљају прецизније одређивање начина извршења кривичног дела у оквиру исте правне квалификације, односно ближе

одређење на који начин је окривљени употребио силу у намери да украдену ствар задржи. Стога се, по оцени овог суда, насупротив жалбеним наводима браниоца окривљеног у конкретном случају не ради о прекорачењу оптужбе.

Надаље се жалбом браниоца окривљеног побија првостепена пресуда и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 ЗКП тако што се истиче да је опис механизма наношења тешке телесне повреде код оштећене, као квалификаторни елемент кривичног дела разбојничке крађе, потпуно нејасан, с обзиром да се у изреци најпре наводи да је окривљени употребом силе нанео тешку телесну повреду оштећеној и да је то учинио у намери да украдену ствар задржи, а потом се у изреци наводи да је окривљени покушао да отвори врата која је оштећена држала испруженом руком за метални рукохват, како би се спречила да са одузетим стварима напусти продавницу. Такође се у жалби истиче да је радње које је окривљени предузео према изреци пресуде, не представљају радње употребе силе да би украдену ствар задржао, јер је окривљени ствар (оквир за наочаре) већ прибавио тако да његов покушај изласка из продавнице не може бити третиран као сила да ту ствар задржи, а у држању оштећене и повлаћења за руку, по мишљењу браниоца, апсолутно нема никакве силе, због чега бранилац сматра да је изрека побијане пресуде нејасна и неразумљива у погледу свих елемената бића предметног кривичног дела.

Насупрот изнетим жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени Апелационог суда у Београду, изрека првостепене пресуде је јасна и иста садржи сва битна обележја кривичног дела разбојничке крађе из члана 205 став 3 у вези са ставом 1 КЗ која је окривљеном стављена на терет.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а тако што се истиче да је изрека побијане пресуде противречна разлозима у погледу облика виности јер се опис радње који је дат у изреци односи на евентуални умишљај, а првостепени суд у образложењу пресуде на страни 15 наводи да је окривљени оштећеној тешку телесну повреду нанео поступајући са директним умишљајем.

По оцени Апелационог суда у Београду изнети жалбени наводи браниоца окривљеног су неосновани с обзиром да у погледу облика виности између изреке и образложења побијане пресуде не постоји противречност с обзиром да је у образложењу пресуде наведено да је окривљени кривично дело разбојничке крађе извршио са директним умишљајем, јер је био свестан да је затечен у извршењу кривичног дела крађе и да употребљава силу да украдену ствар задржи, док је у односу на квалификаторну околност - наношење тешке телесне повреде оштећеној ББ поступао са евентуалним умишљајем, јер је био свестан, да јој, покушавајући насилно да отвори врата која је оштећена држала, може нанети тешку телесну повреду, па је на то пристао, како је то и описано у изреци пресуде, па се самим тим не може говорити о наведеној битној повреди одредаба кривичног поступка.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалбом браниоца окривљеног оспорава се оцена суда о изведеним

доказима, а пре свега оцена налаза и мишљења вештака Јелене Мицић Лабудовић истичући да је вештак дала више варијанти могућег настанка тешке телесне повреде код оштећене, али да је искључила могућност настанка повреде која би кореспондирала са деловањем окривљеног, јер такав контакт и положај руке оштећене у том тренутку апсолутно није могао да проузрокује тешку телесну повреду. Надаље се у жалби браниоца окривљеног оспорава оцена исказа оштећене ББ тако што се износи сопствена анализа њеног исказа и указује на разлике у казивању оштећене у погледу броја оквира за наочаре које је окривљени предметном приликом одузео из оптичарске радње “...” у улици ... бр. ..., где је оштећена радила. Такође се у жалби браниоца окривљеног оспорава оцена исказа сведока ВВ, као и оцена одбране окривљеног тако што се истиче да је првостепени суд пропустио да цени део одбране окривљеног у којој је објаснио да је хтео да побегне из продавнице не због два одузета рама за наочаре, већ због друге робе коју је прибавио на незаконит начин а за шта је овом пресудом оглашен кривим.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду неосновано се жалбом браниоца окривљеног побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања с обзиром да је првостепени суд чињенично стање ближе описано под тачком 1. изреке побијане пресуде, а која се жалба једино и оспорава, правилно и потпуно утврдио на основу изведених доказа, а пре свега исказа оштећене ББ, налаза и мишљења вештака медицинске струке др Јелене Мицић Лабудовић у којем се изјаснила о механизму настанка повреде код оштећене, као и исказа сведока ГГ, које доказе је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбране окривљеног, о чему су у образложењу побијане пресуде дати довољно јасни и аргументовани разлози које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Наиме, из налаза и мишљења вештака др Јелене Мицић Лабудовић првостепени суд је утврдио да је оштећена задобила интраартикуларни (унутарзглобни) прелом базе проксималног чланка средњег прста леве шаке, те да је ова повреда последица дејства тупине механичког оруђа и да је могла настати услед претераног увртања или савијања прста, те да је у време наношења представљала тешку телесну повреду. Објаснила је да је до повреде могло доћи услед увртања или претераног савијања прста, али и на начин који је оштећена описала и показала уколико је држала руку на брави и да је окривљени својим телом притискао њену леву руку и повлачењу, уколико је дошло до савијања прста и приликом међусобног одгуривања и повлачења врата, такође и уколико се приликом повлачења тела окривљеног од стране сведока ГГ, окривљени одупирао одвлачењу и тиме вршио јак притисак на тело оштећене, али иако се на било који начин одвоји средњи прст његовим повлачењем уназад ка надланици или увртањем.

Дакле, првостепени суд је, насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног, правилно изз писаног налаза и мишљења вештака др Јелене Мицић Лабудовић и исказа са главног претреса, утврдио да је до повређивања оштећене ББ дошло када се оштећена држала руком за браву спречавајући окривљеног да отвори врата и изађе из објекта, а да је окривљени покушавао да отвори врата држећи се за исту браву, притискајући преко њене руке и вукући је, при чему се и оштећена приликом показивања на који начин се држала за метални рукохват на вратима изјаснила да јој је

окривљени притискао руку, али и да је покушавао да јој склони руку повлачењем за неки део руке.

Оцењујући одбрану окривљеног, првостепени суд је правилно поступио када исту није прихватио у делу у којој је тврдио да је наочаре у оптичарској радњи “...” ставио на пулт када је радница, оштећена ББ видела да их је ставио у унутрашњи џеп капута и да је понудио одмах да их плати, будући да је оваква одбрана у супротности са осталим изведеним доказима, а пре свега исказом оштећене која је тврдила да окривљени није извадио наочаре из џепа и ставио их на пулт у радњи, јер да их је вратио она га са сведоком ГГ, који је запослен као оптичар у овој радњи, не би спречавала да отвори врата и побегне. Такође је навела да су оквири пронађени код окривљеног у џепу када је дошла комунална полиција и да их је тек тада извадио, рекавши да хоће да их плати, па је првостепени суд правилно поступио када није прихватио одбрану окривљеног у којој је тврдио да је понудио да плати оквири пре критичног догађаја.

Првостепени суд је дао и разлоге из којих није прихватио исказ сведока ВВ, која је предметном приликом била са окривљеним у оптичарској радњи у делу у којем је навела да је чула када је радница питала окривљеног шта то ради, да се тада окренула у његовом правцу и чула када је рекао радници: “Извините, вратићу” и одмах јој пружио два оквира за наочаре, за које мисли да су му била у капуту, да је њен девер већ вратио оквири и да је већ понудио да их плати да радница не би звала полицију, с обзиром да је овакав исказ сведока у супротности са исказима оштећене чији искази су детаљно интерпретирани и правилно оцењени од стране првостепеног суда.

Дакле, с обзиром да је првостепени суд на основу свих напред наведених доказа чињенично стање ближе описано у изреци побијане пресуде правилно и потпуно утврдио, дајући за своја чињенична утврђења из изреке довољно јасне и аргументоване разлоге, то су супротни жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Првостепени суд је, по оцени овог суда правилно утврдио да је окривљени дана године око 14,30 часова, у ..., у Оптичарској радњи “...”, у улици ... број ..., свестан свог дела и његове забрањености, са умишљајем и у стању смањене урачунљивости, али не и битно, затечен на делу крађе из члана 203 КЗ, у намери да украдену ствар задржи, употребом силе нанео тешку телесну повреду радници, оштећеној ББ, тако што је ушао у радњу заједно са својом снахом ВВ и док јој је продавачица показивала наочаре, пришао је фиоци испод витрине у којој су били изложени оквири за наочаре, отворио је и у намери да присвајањем туђих покретних ствари прибави себи противправну имовинску корист, из ње одузео два оквира за наочаре у укупној вредности од 5.798,00 динара у власништву оштећеног “...”, тако што их је ставио у поставу капута и кренуо ка излазним вратима, а када је оштећена ВВ стала у оквир врата држежи се испруженом руком за метални рукохват на вратима како би га спречила да за одузетим стварима напусти продавницу, држао је, притискао и вукао за руку покушавајући да отвори врата и том приликом јој нанео тешку телесну

повреду у виду интраартикуларног прелома базе проксималног чланка средњег прста леве шаке, при чему је био свестан да поступајући на тај начин може нанети тешку телесну повреду, па је на то пристао.

С обзиром да је првостепени суд правилно утврдио да је окривљени имао намеру да задржи украдене ствари након што је затечен у извршењу кривичног дела крађе и да је због тога употребио силу према оштећеној покушавајући да отвори врата и напусти објекат са одузетим оквирима за наочарима, то се неосновано жалбом браниоца окривљеног истиче да је намера окривљеног била само да побегне. Првостепени суд је такође правилно утврдио да је окривљени тешку телесну повреду оштећеној нанео са евентуалним умишљајем, с обзиром да је пристао на наступање последице, односно да је био свестан да поступањем на напред описани начин може нанети оштећеној тешку телесну повреду и да је на то пристао, због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава овакав закључак првостепеног суда оцењени као неосновани.

Дакле, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА стичу сва битна обележја кривичног дела разбојничке крађе из члана 205 став 3 у вези са ставом 1 КЗ, на напред описани начин, те су жабени наводи браниоца окривљеног којима се у овом делу побија првостепена пресуда оцењени као неосновани.

С обзиром да се жалбом браниоца окривљеног не оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у односу на продужено кривично дело крађе из члана 203 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ за које је окривљени тачком 2 изреке оглашен кривим, то се овај суд није бавио анализом утврђеног чињеничног стања у односу на ово кривично дело.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и поводом жалбе браниоца окривљеног, адвоката Момчила Булатовића сходно одредби члана 451 став 2 ЗКП, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду неоснована.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеном правилно ценио све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио и његово здравствено стање, да је дугогодишњи наркоман и да је услед тога кривична дела извршио у стању смањене урачунљивости, али не битно, као и да је у међувремену започео лечење, да је разведен, отац једног пунолетног детета, да су сви предмети извршења кривичног дела крађе враћени оштећенима, те да оштећени нису истакли имовинско-правне захтеве, док је од отежавајућих околности ценио његову вишеструку осуђиваност за иста истоврсна кривична дела, па је правилно поступио када је окривљеном за кривично дело разбојничке крађе из члана 205 став 3 у вези са ставом 1 КЗ утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) године, а за продужено кривично дело крађе из члана 203 став 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ казну затвора у

трајању од 8 (осам) месеци, те га правилном применом одредбе члана 60 КЗ осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању на коју је окривљени осуђен сразмерна је тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног и иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 54 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, како је правилно закључио и првостепени суд.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду којом се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији истиче се да напред утврђене олакшавајуће околности не могу имати карактер олакшавајућих, те да првостепени суд није у довољној мери ценио вишеструку осуђиваност окривљеног, од чега више пута за исто кривично дело из члана 203 КЗ, због чега је предложио да се окривљени осуди на строжу казну.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду изнети жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду су неосновани, с обзиром да је првостепени суд свим напред утврђеним како олакшавајућим, тако и отежавајућим околностима дао адекватан значај, правилно закључивши да је јединствена казна затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци на коју је окривљени осуђен сразмерна тежини извршених кривичних дела и степену кривице окривљеног, те је иста нужна, али довољна за постизање сврхе кажњавања.

Пошто се, према оцени Апелационог суда у Београду жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то су жалбе одбијене као неосноване.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мирјана Јанковић-Недић, с.р.**

**Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**